

Миљан Милановић

ЗБОГ ХАРИЈА САМ ЗАКЛАО СВОЈ САКО

Прогањао ме је зли господин Хари целог преподнева и приморао да потражим уточиште у градским кафанама које су смрделе на дуван и куване изнутрице. Свака је била предворје пакла. У свакој си могао да умреш без и једне речи о свом животу, све се већ знало, свако од гостију могао је да одржи говор над твојим увелим телом и достојанствено те испрати у заборав. Свако те овде и сувише добро познаје, јер у предворје пакла долазе исти људи, са истим неоствареним снови-ма. Исти људи из неког разлога труде се да буду другачији, да делују као неко ко је туда залутао. У свакој од кафана си могао да умреш. И сваку си морао да волиш. И чак онда, када си проклињао овај град простака, ти си могао све лепо да кажеш о устајалим кафанама; и истог трена када би их поменуо, пожелео би да скончаш у једној.

– Алелуја, алелуја! – повикали би свештеници да нису којим случајем заспали за столом од силне ракије. Овако, без неке претеране галаме, шта више скромно, повијене главе улазиш и наручујеш две лозе. Овде ме зли господин Хари неће пронаћи.

Овде имам нови идентитет.

Овде сам доктор лудости.

Овде сам шампион у егзотичним дисциплинама ругања.

Овде сам чудесни одгајивач највећег цвета на свету, *Rafflesia-e arnoldi*.

Овде сам *par excellence* фрајер, а могу бити и једна обична дворска луда.

С моје десне стране, лактом ослоњен на шанк, у црном оделу и са зеленом абнормално дугим цилиндром на глави, са прекрштеним но-

гама као да је на чајанки код Елизабете, или на партији уштогљеног брица код Џона Була, погледом критике размазује шминку, човек који одише зен смиреношћу и хришћанском љубављу ка свим тим небитним протагонистима илити обичним статистима, у његовом сасвим обичном животном филму.

– Имаш ли неких информација? – са леђа ме је пресекао шапат човека који је своје лице сакрио дугом испосничком брадом. Носио је тамно зеленепанталоне опседнуте џеповима и сребрнкасту мајицу од најлона са холографом господина Кича.

– Каквих информација? – питам.

– Нових информација, потребне су ми нове информације. – каже.

Ја покушавам да се сетим нечег што сам можда упамтио листајући јутрос новине.

Животи јачи од радијације.

Динар се још увек добро држи.

Хиљаде хектара градова, села и шума означени су као превише ојасни по људе.

Стамбени кредити и даље прескупи.

Лекарска комора, лекари, грешка у лечењу пацијената и кифлице са сиром за задушнице.

– Морам да прикупим нове информације... полудећу ако то не учиним – каже вртећи главом.

– Па, не знам, рецимо, Добручински наступа вечерас у... – покушавам да му помогнем, да исцедим то из себе, али он ме прекида.

– О да, Добручински, он је сјајан извођач, невероватан лик... развалиће свирку – каже тим чудним промуклим шапатам.

– Добручински је обичан плагијатор, а уз то... он свира суво, без страсти – кажем.

– Хм, критичари кажу другачије дечко, ниси у праву, требало би да се боље информишеш, сви кажу да је сјајан – каже.

– Не марим ја за друге, мени... он је безначајан – кажем.

– Дечко... Добручински, Лапов, Леној, Морхег, Андреј Губер... то је екипа, фаце су то, мали! – говори ми о неким ликовима, великанима.

Имао сам утисак да ми диктира имена из телефонског именика.

– И господине? Имате ли неких нових информација? – пита.

– Можда... – још увек покушавам да се сетим нечег.

– Господине, Ви сте тотално жалосни! Па како мислите да опстанете без информација. Информације су вам неопходне!

– Ја...

Неспреман, или ти невољан да саслуша моје оправдање, наставио је да блебеће:

– Који је данас дан, неинформисани, жалосни човече?

– Не бих знао, можда понедељак. Да, понедељак, двадесет и седми новембар?! – кажем.

– Да, двадесет и седми новембар, дан уздржавања од куповине, господине – каже.

– Нисам знао да се тако нешто прославља.

– Јадни господине, па ви ништа не знате – каже.

– За два дана биће дан борбе против трговине крзном, господине, могли бисте да нам се придружите у мирном протесту на централном тргу.

– Не знам... – кажем.

– Док ви мирно протестујете крзнене животиње умиру вриштећи! Но, шта ће јадне, не знају да им је судбина да постану бунде китњастим госпођама – проговорио је мудрац са цилиндром.

– У праву си, ти протести... би требало да буду ватренији... – кажем.

– Ремећењем реда и мира угрозили би сигурност људи на скупу – каже брадати информатор.

– Па зар је тај скуп због вашег лепог провода, или због вриска малене чинчиле? Да ли је дан борбе против трговине крзном за вас само информација? – провоцирам тврдо.

– Господине, ви тако јадно информисани, у ово доба информација, сасвим сте небитна, маргинална личност, што значи, да ви ништа више не можете учинити но што ја чиним и што сам чинио – рекао је.

– А да – подижем прст док му говорим – управо се сетих једне информације, двадесет четвртог априла је дан лабораторијских животиња, занима ме шта ћете урадити тада... саботирати колективне експерименте.

– Није то ваша ствар. И, заиста, не знам зашто траћим време овде са вама, када би било боље да прикупљам нове информације. Довиђења господине! – одлази ка столу у углу.

– Ма, носи се мајмуне! – наврћем лозу.

Мудрац ме посматра и осмехује се. Трља свој жути цилиндар.

– Извини, дај ми још једну – обраћам се шанкеру.

– И, шта је тако смешно? – упућујем питање мудрацу, док ми из начете флаше у прљаву чашу шанкер налива наду.

– Па ви, господине, ви људи – каже.

– Ми људи! А шта, ти као ниси од наше сорте?

– Ја сам мудар.

– Мудар! Ајде, леба ти, онда прозбори нешто мудро – кажем, а он се само насмеја.

– Шта... – хтедох да му одбрусим, али у наш разговор попут одронуле стене која упада у мирно море, ускочи нико други но сама Кучка.

О да, она је свачија кучка. Додуше, нико је никада није опалио, али она је тако дарезљива; она има то јебено велико срце и све воли. О да, она воли баш све људе на свету.

– Па где сте ми ви? Тако сам срећна што вас видим – она се смеје.

Сеје ту неку љубав узгајану у пластенику, па када је нико нема, она је у стању да презасити тржиште.

Срећна што ме види?

Ма дај, она ме и не познаје.

– Морам да вам испричам шта ми се данас десило... – почела је са просеравањем.

– Шта ти се данас десило? – питам иронично.

– Устала сам око седам и тридесет и цео дан требало је да проведем у куповини, кад одједном мој друг из детињства ми јавља телефоном да то никако не чиним данас, јер данас...

– Ха, ту си претерала мала! – вичем.

– Молим?!

– Ха, па зар ти мислиш да ти ја верујем?

– Не разумем!?

– До девет смо на доручку. Пре тога ниси никако могла да телефонираш.

– Молим!? – пита збуњена.

– Да, лажеш мала.

Кроз стиснуте зубе цедила ми се пљувачка.

– Ти желиш да ме повредиш! – и сконтала је то... то је могла да прочита у мом погледу, у мом досијеу, у здравственом картону, у анамнези мог лудила.

То је могла да прочита и на мом челу: ја желим да те повредим ружичаста бејбе.

– Да мала, ја желим да патиш, да полижеш ту твоју хибридную љубав и оставиш ме на миру. Глупе су ти приче и глупа си и ти са тоном шљункасте љубави. Шта, сада ћеш да плачеш? Ма слободно малена, мислиш мене је лако волети!? Ха, ето ти моје горке љубави срцуленце прехрањено. Ето ти, па сисај!

– Ви сте господине луди! – каже плачљиво.

– А ко није у овој држави! – преврћем очима.

*Динар је данас ослабио.
Младићу пуцали у обе ноге.
Милион евра од простијихуције улагао у некретнине.
Шамар и Образ пристијали на преговоре.
Посланици, након седам дана нејсованја ипак пристијали на веће илаше.*

– Ви ме барем познајете и разумете, ја свима желим добро и не видим разлог зашто ме овај господин малтретира? Ја га чак и таквог волим! – каже мудрацу.

– Ја само мудрујем, мене ваши прости проблеми не занимају, ако бисте, молим Вас, могли да ми вашу проблематику представите на трансценденталном нивоу, ја бих можда могао да вам помогнем. Овако, све што захтева ангажовање удова, изван је домена мојих моћи.

– Буљиш а не би да штупнеш! Ма јебеш то господине са жутим шеширом... – вичем.

– Није то шешир већ цилиндар – прекинуо ме је.

– Ма јебе ми се шта је, на твојој глави је... Шта, ти си као у фазону да будеш камен међаш, ниси ни на страни поља где пчеле кењају мед, а ни на оној где гаврани ваде очи. Сви те прескачу прелазећи са једног на други тас либра игре: „равнотежа”. Јебе ми се за то јадни, отуђени међашу – из мене теку речи које никада не бих рекао да сам разумео цео овај заплет у драми кафанске идиле.

Он се смеје. И муца док се смеје.

– Ви сте, господине, очити неизлечиви хејтер! – каже срцуленце.

Мудрац се осмехује и увежбаним покретима руку намешта свој црвени цилиндар.

Човека могу да распламте две жестоке лозе на празан стомак, а можда и није до лозе. Можда су у питању људи са којима пијем. Људи који ме посматрају док пијем. Људи који ме ометају док прослављам живот. Можда сам ја у питању.

– Можда сам заиста тај... хејтер! – шапућем у празну чашицу.

*Динар се шоктално срозао.
Епидемија насиља на улицама главног града.
Нерад се исилашти уколико имаће штиа да приватизирујете.
Полиција постала савешодавно шело, нема више пришвора, консул-
шације на лицу места.
Министарство за организован криминал прошириће своју надлежност.*

Можда сам напет зато што знам да ме Хари прогања. Можда сам напет јер осећам да ће ме Хари пронаћи. Знате, Хари ме је увек прона-

лазио. Хари мрзи *хејшере*. Понекада би се жестоко сукобили, па би ме он успавао. Одвео би ме кући и обукао у тај лудачки сако, па бих ја беснео на кревету и увек, неком мени познатом вештином, успевао да савладам стеге окрутног сакоа и успевао да побегнем назад у кафану. Да, видите, чинило ми се да познајем на десетине различитих кафана и да сам у свима драг гост, али искрено, ја увек завршим у истој. У тој проклетињи у подруму установе за особе са егзотичним умовима.

– Девојчице! Па где ћеш љубави. Дођи загрли ме. Покажи да ти је стало. Помилуј ме, ја нисам тако лош човек. Врати се, молим те, нисам желео да те отерам! – говорим топлом срцу које ми бежи из наручја.

Говорим светој кучки која ће без тешкоћа зајахати наклоност и симпатије господе за столом у углу. Молим је да опрости ексцентричне егзибиције самотњака. Молим је да ми се врати. Да се успне поново на ледене врхове мога сензибилитета, а ја ћу је опет наградити бесплатном возњом низ литицу; гурнућу је опет у понор, под ноге Амору, док ће она непрекидно викати: *amor vincit omnia*.

Ја нисам лош човек.

Ја сам неизлечиви *хејшер* и читам дневну штампу.

– Ха, малена, волиш ти мене, само... – окрећем се ка мудрацу, – воли ме, зар не? – кажем.

Он се осмехну и паде са столице. Гурнуо сам га јако. Бели цилиндар одлете ка улазним вратима десно од шанка, право под ноге злочастиг Харија. Следио сам се. Зар је забава већ готова?

– О не, па господине Хари, дозволите ми да се још мало поигравам.

И онда је Хари подвикнуо, а ја сам поскочио из места. Погледом сам потражио господина информисаног и пришао му усплахирено.

– Хеј, ево за тебе једне информације, драги. Видиш оно је господин Хари и он је веома добар човек. Он, знаш, обожава да пиша са моста. Тако се сједињава са реком и пишао је у више река него што ти знаш да набројиш и... Чекај можда ово и није информација, можда је ово податак? О не, стани, збуњен сам... господине Хари немојте, молим вас, да ме водите! Ево, он ће потврдити да сам ја добар човек, ево, питајте њега! – загрлио сам информатора, а он заплашен Харијевом појавом погнуо је главу и доказао да пизде од људи еволуирају у нојеве.

– Шта је сад? – тресем га не би ли ми помогао.

Хари ме је зграбио тим својим јаким рукама и уништио сваку жељу за борбом. Да будем искрен, буне су се одувек гушиле подмићивањем, тако сам и ја засисао бомбону коју ми је Хари тутнуо у уста и пристао на све. Знате, можда не сутра, али за пар дана ја ћу се опет искрасти из тог лудачког сакоа, заправо те кошуље, и опет ћу доћи у ову

имитацију кафане, у сам узаврео лимбус... и ускочити поново у игру пар слуђених људи.

И попити две лозе.

И прочитати новине.

И бити срећан јер се ништа не мења.

Знате, ја заправо мислим да ме овде сви обожавају. Ево, и дотични господин Хари, у ствари, ја и не знам како се он заправо зове, али ја га тако ословљавам, заправо све чуваре тако називам..... да, и он ме воли. Он ме просто обожава. Он ми стално поклања нове сакое, али јадни несретник увек заборави да правилно искроји рукаве, па их ја прережем на оштром металном делу кревета за који нико сем мене не зна.

Знате, ја заиста нисам лош човек, ја само због Харија убијам сакое.